

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

УДК 343.2

DOI [https://doi.org/10.32837/pyuv.v2i3\(28\).384](https://doi.org/10.32837/pyuv.v2i3(28).384)**О. В. Коротюк***кандидат юридичних наук,**докторант кафедри кримінального права та кримінології
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ***ОСНОВНІ НЕТИПОВІ ФОРМИ ПОСЯГАНЬ НА ОБ'ЄКТИ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ
ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН**

Зарубіжна практика криміналізації суспільно небезпечних посягань на об'єкти права інтелектуальної власності показує різні підходи законодавця щодо встановлення кримінальної відповідальності за ті чи інші посягання.

Окремі аспекти аналізу кримінально-правових норм, які стосуються цих посягань, були розглянуті у роботах Р.А. Волинця [1], А.С. Нерсесяна [3], Ю.В. Носіка [4], О.Е. Радутного [5] та деяких інших вчених. Однак особливості кримінально-правових положень зарубіжних держав, що встановлюють відповідальність за нетипові посягання на об'єкти права інтелектуальної власності, комплексно не досліджувалися. З огляду на це доцільним і актуальним видається розглянути ці положення.

Вбачається, що найбільш повне дослідження цих положень може бути здійснене на основі підходу, визначеного Р.А. Волинцем. Ним була здійснена систематизація актів зарубіжного кримінального законодавства з виділенням таких їх типів, як акти, що передбачають відповідальність за типові форми посягань (впливу) і за нетипові форми таких посягань [1, с. 103]. З огляду на це можна виділити такі групи актів зарубіжного кримінального законодавства, що включають у себе відповідальність за суспільно небезпечні посягання на об'єкти права інтелектуальної власності:

– акти, що передбачають відповідальність лише за найбільш типові форми посягань (впливу) на об'єкти права інтелектуальної власності;

– акти, що передбачають відповідальність за нетипові форми посягань (впливу) на зазначені об'єкти.

Зокрема, у ст. 185-3 Кримінального кодексу Республіки Молдова [8, с. 348] «Порушення авторського права і суміжних прав» передбачається кримінальна відповідальність за завідомо неправдиві заяви в документах на реєстрацію, що стосуються охорони інтелектуальної власності. Об'єктивна сторона цього діяння охоплює

такі суспільно небезпечні дії: подачу завідомо неправдивих заяв; умисне внесення неправдивих відомостей до документів, що стосуються охорони інтелектуальної власності; фальсифікацію документів, необхідних для видачі охоронного документа; умисне оформлення фальсифікованих документів або умисне подання документів з даними, що підривають престиж особи, що заявляє про охорону об'єкта права інтелектуальної власності.

У § 261 Кримінального кодексу ФРН вказано про кримінальну відповідальність за переховування об'єкта, що є наслідком караного діяння, приховування його походження або перешкоджання встановленню його походження, його виявленню, конфіскації, його знищенню, що включає в себе товарні знаки та інші позначення, об'єкти авторського права і суміжних прав, патенти, корисні моделі, промислові зразки, напівпровідники, сорти рослин тощо [18].

Цікавим є підхід законодавця Сполученого Королівства Великої Британії на Північній Ірландії щодо розгляду зазначених посягань. Так, інтелектуальна, або нематеріальна, власність розглядається як різновид права власності. Саме нематеріальна власність включає в себе патенти та авторські права (Mensah Lartey and Relevy (1996) Cr App R 143 (CA)). З огляду на це особа, яка здійснила присвоєння законного права іншої особи, підлягає кримінальній відповідальності за крадіжку права інтелектуальної власності. Отже, особа, яка використовує чужі права за патентом, вчиняє крадіжку. Водночас особа, яка порушує авторські права (наприклад, у разі незаконного копіювання CD-диску), не вчиняє крадіжки. Це пояснюється тим, що така особа не присвоює собі авторського права (вона не діє як власник авторського права). Вона порушує авторське право. Отже, така особа зобов'язана відшкодувати усі збитки у межах цивільно-правового спору, але не може підлягати відповідальності за крадіжку [17, с. 508].

У Кодексі про кіно та анімаційні фільми Французької Республіки 2009 р. передбачено кримінальну відповідальність за посягання на такі об'єкти права інтелектуальної власності, як відео-, кінофільми та аудіовізуальні твори. До цих нетипових посягань належать такі:

а) перешкоджання виконанню співробітниками Національного центру кіно та анімаційних фільмів своїх повноважень, а також функцій щодо управління цими об'єктами;

б) діяння, пов'язані із використанням доходів, отриманих від використання відео- та кінофільмів. До цих порушень належать порушення щодо випуску вхідних білетів для кожного глядача кінофільму, щодо обов'язку оновлювати документи, які дозволяють ідентифікувати доходи від кожної кінематографічної програми, а також порушення обов'язку направляти декларації про доходи, отримані за кожну кінематографічну програму [2, с. 108–111].

Окрім того, у Кодексі про інтелектуальну власність Франції міститься низка положень, які передбачають покарання за посягання на об'єкти права інтелектуальної власності, пов'язані із знищенням чи порушенням технічних засобів захисту охоронюваних об'єктів. До цих посягань належать такі:

– завдання шкоди умисно з метою, відмінною від мети наукових досліджень, якому-небудь технічному засобу (до яких, зокрема, віднесено усі засоби захисту, призначені для заборони чи обмеження використання творів або виконань, фонограм, відеозаписів чи телевізійних програм, не дозволеного правовласником) для послаблення захисту якого-небудь твору шляхом розкодування, розшифровки чи будь-якого іншого втручання, спрямованого на обхід, нейтралізацію або знищення механізму захисту або контролю;

– виготовлення, імпорту технічного обладнання, приладів, механізмів з будь-якою метою, крім наукового дослідження (зокрема, зберігання з метою продажу, передачі іншій особі чи здачі в прокат; пропозиція з цією метою або доведення до загального відома в будь-якій формі таких технологій, приладів, механізмів; надання яких-небудь послуг з такою ж метою; підбурювання до використання або вимога, намір, планування, організація, відтворення, розповсюдження чи рекламування одного із таких способів);

– знищення чи зміна якого-небудь елемента інформації з метою посягання на авторське чи суміжне право (ст. L. 335-3-2, ст. L. 335-4-2 Кодексу [2, с. 141–143]).

Варто також відзначити й те, що у разі вчинення злочинних посягань на об'єкти права інтелектуальної власності шляхом використання якої-небудь публічної комунікаційної мережі онлайн до винного може застосовуватися, крім традиційних

покарань у вигляді позбавлення волі і штрафу, також додаткова міра у вигляді припинення доступу до мережі із заборорою укладення нового абонентського договору про підключення до мережі з будь-якими аналогічними службами чи операторами (ст. L. 335-7) [2, с. 145].

Федеральний закон Швейцарії про авторське право і суміжні права містить заборону знищення і модифікації інформації про режим авторських і суміжних прав (ст. 39-с). З огляду на це злочинними є такі діяння: а) обхід засобів технічного захисту з метою незаконного використання твору чи інших охоронюваних об'єктів (ст. 69-а); б) виробництво, імпорту, публічна пропозиція, продаж, введення в обіг в інший спосіб, здача в прокат, надання в користування, рекламування чи заволодіння з метою отримання прибутку пристроями, механізмами, приладами, продуктами чи компонентами, що робить доступним обхід технічних засобів захисту об'єкта або має своєю метою економічні обмеження правовласника, дозвіл чи полегшення обходу технічних засобів захисту та має наслідком видалення чи зміну електронної інформації щодо режиму авторського права і суміжних прав; в) виробництво, імпорту, публічна пропозиція, продаж або введення в обіг в інший спосіб, передача, трансляція, а також дії, що роблять доступним для зорового чи слухового сприйняття твір або інші охоронювані об'єкти, інформація про режим прав на які була видалена чи змінена [2, с. 150–152].

Згідно із положеннями Федерального закону Швейцарії про патенти на винаходи 1954 р. (ст. 66) підлягає цивільному і кримінальному переслідуванню той, хто: а) використовує незаконно запатентований винахід, при цьому підrobка розглядається як використання; б) відмовляється повідомити про джерело походження і кількість виготовленої або незаконно введеної у торговий обіг продукції, назвати отримувачів і кількість продукції, що була надана покупцям; в) без згоди правовласника чи користувача знищує знак патенту; г) підбурює до вчинення таких дій.

Крім того, згаданий закон містить кримінально-правові норми, які передбачають, що відповідно до ст. 81-а цього ж Закону підлягає покаранню особа, яка надала неправдиві відомості під час подачі заявки про видачу патенту щодо опису винаходу, креслення чи інших матеріалів, що необхідні для розуміння сутності винаходу [2, с. 137–140].

При цьому відмова особи повідомити компетентним органам про джерело походження і кількість використовуваних об'єктів, створених чи введених в обіг незаконно, а також про кількість об'єктів, які були надані комерційним покупцям, карається також згідно зі ст. 67 та ст. 69 Федерального закону Швейцарії про авторське право і суміжні права (щодо об'єктів авторського права і суміжних прав) [2, с. 115–118].

У ст. 270 Кримінального кодексу Королівства Іспанія встановлена кримінальна відповідальність за такі нетипові форми посягань на об'єкти права інтелектуальної власності:

– вироблення, імпорт, надання до обігу, заволодіння будь-якими засобами, які спеціально призначені для полегшення недозволеного доступу чи нейтралізації будь-яких технічних пристроїв, встановлених для захисту комп'ютерних програм, будь-яких інших творів, інтерпретацій чи виробів (ч. 3 ст. 270) [7, с. 129];

– надання в комерційних цілях без дозволу надавачів відповідних послуг незаконного доступу до послуг радіомовлення чи телевізійних послуг, до інтерактивних послуг, що надаються дистанційно, чи обумовлення можливості такого доступу у вигляді окремої послуги через: а) виробництво, імпорт, розповсюдження, надання електронним шляхом, продаж, оренду, надання в користування будь-яких пристроїв чи комп'ютерних програм (без дозволу іншої країни-члена Європейського Союзу) шляхом розробки або адаптації такого доступу; б) встановлення, підтримку або заміну пристроїв або комп'ютерних програм, вказаних вище (ч. 1 ст. 286);

– надання без мети власного збагачення третім особам доступу, вказаного у ч. 1 ст. 286, чи за допомогою комерційних або некомерційних засобів масової інформації надання інформації великій кількості людей щодо можливості незаконного доступу до послуги або до використання пристроїв і комп'ютерних програм, визначених вище, що спровокує такий незаконний доступ (ч. 3 ст. 286). При цьому особі, яка використовує пристрій або програму, які дозволяють незаконний доступ до послуг такого доступу чи до телекомунікаційних пристроїв, призначається покарання незалежно від розміру завданої шкоди (ч. 4 ст. 286) [7, с. 135–136].

У главі 9 «А» «Кіберзлочини» КК Болгарії міститься ст. 319-б, що передбачає кримінальну відповідальність за незаконні дії з комп'ютерною програмою. Такими діями є інсталяція, модифікація, видалення або знищення [16].

КК Естонії передбачає відповідальність за такі нетипові форми посягань:

1) за ст. 279 «Ухилення від сплати винагороди, визначеної Законом «Про авторське право» карається ухилення від сплати передбаченої Законом винагороди за перепродаж оригіналу твору образотворчого мистецтва, а також використання аудіовізуального твору і фонограми твору для особистих потреб;

2) ст. 281 «Обхід захисних засобів, які перешкоджають порушенню авторських і суміжних прав» встановлює відповідальність за виготовлення, придбання, зберігання, використання, продаж чи передачу технічного засобу чи установки,

призначених для усунення пристрою для захисту від незаконного відтворення твору, а також від незаконного прийому сигналу, що передається за допомогою супутника або кабелю [15, с. 251–253].

У Кримінальному кодексі Литовської Республіки у главі XXIX «Злочини проти інтелектуальної і промислової власності» розміщена ст. 194 «Незаконне усунення технічних засобів охорони авторських чи суміжних прав», якою встановлюється відповідальність за незаконне усунення будь-яких технічних засобів, які охороняють авторські чи суміжні права, якими суб'єкти прав користуються для здійснення або охорони своїх прав, а також у комерційних цілях виготовлення, ввезення, вивезення, зберігання, перевезення чи розповсюдження приладів (декодерів, декодувальних карток чи інших приладів), які дозволяють усунути ці технічні засоби [14, с. 289]. Кримінальна відповідальність за знищення, пошкодження, приведення у неробочий стан відповідних приладів містить і ст. 351 та ст. 352 КК Нідерландів [12, с. 420–423].

У КК Аргентинської Республіки передбачені такі форми нетипових посягань на об'єкти права інтелектуальної власності:

– у ст. 161 встановлена відповідальність за перешкоджання вільному розповсюдженню книги або газети [10, с. 134];

– згідно із статтями 183 та 184 карається знищення картин, статуй та інших творів мистецтва [10, с. 152–153].

Нетиповою формою посягань на об'єкти права інтелектуальної власності є закріплене у ст. 165-2 КК Азербайджанської Республіки порушення вимог щодо використання виразів фольклору, що визнається кримінально караним у разі, якщо це діяння завдало шкоду у значному розмірі [6, с. 129].

У КК Республіки Сан-Маріно передбачена відповідальність за неправдиву рекламу авторських творів, промислової або сільськогосподарської продукції (ст. 313), що вчиняється з метою ввести в оману споживачів відносно якості, походження або складу продукту [14, с. 206–207].

Деякі нетипові форми посягань на об'єкти права інтелектуальної власності відображені у КК Туніської Республіки. Ці посягання пов'язані зі здійсненням незаконного впливу на охоронювані об'єкти, що спричиняє в них зміни, пошкодження і руйнування. За ці посягання встановлюється така відповідальність:

– згідно зі ст. 162-100 передбачена відповідальність за знищення, руйнування, пошкодження, понівечення або незворотне фарбування об'єктів, призначених для громадської користі і краси, а також колон і архітектурних конструкцій, прикрашених мозаїками, написами і скульптурами, що встановлені державним органом або з його дозволу;

– згідно зі ст. 163-101 передбачена кримінальна відповідальність за пошкодження або руйнування книг чи рукописів в бібліотеках [9, с. 51–52].

Відповідальність за руйнування, повалення, спотворення чи псування статуй чи інших об'єктів, що призначені для суспільної користі чи прикраси, які були встановлені компетентною владою чи з її дозволу, а також пам'ятників, статуй, картин та інших предметів мистецтва, розміщених у публічних будівлях, передбачена у ст. 526 КК Королівства Бельгія [11, с. 331].

З огляду на це можна дійти висновку про передбачення законодавцями зарубіжних країн певних нетипових форм посягань на об'єкти права інтелектуальної власності. Такими посяганнями є:

1) діяння, пов'язані із підробленням і незаконним отриманням прав на об'єкт права інтелектуальної власності (подання завідомо неправдивих заяв, внесення неправдивих відомостей до документів, що стосуються охорони інтелектуальної власності, фальсифікація документів, оформлення фальсифікованих документів (ст. 185-3 КК Республіки Молдова), а також надання неправдивих відомостей під час подачі заявки про видачу патенту (ст. 81-а Федерального закону Швейцарії про патенти на винаходи));

2) діяння, пов'язані із незаконним заволодінням об'єктом та ненаданням інформації щодо незаконно створеного об'єкта, який містить у собі об'єкт права інтелектуальної власності і є наслідком караного діяння (переховування такого об'єкта, приховування його походження, перешкоджання встановленню його походження, виявленню, конфіскації (§261 КК ФРН), а також відмова повідомити джерело походження і кількість використовуваних об'єктів, створених чи введених в обіг незаконно (ст. 66 Федерального закону Швейцарії про патенти на винаходи, статті 67, 69 Федерального закону Швейцарії про авторське право і суміжні права));

3) діяння, пов'язані із введенням в оману споживача щодо об'єкта права інтелектуальної власності (наприклад, неправдива реклама твору чи промислової продукції (ст. 313 КК Республіки Сан-Маріно));

4) діяння, пов'язані із незаконним наданням і отриманням доступу до об'єкта права інтелектуальної власності і можливості здійснення його подальшого відтворення. Зокрема, цими діяннями є такі: вироблення, імпорт, надання в обіг, володіння засобами, призначеними для полегшення недозволеного доступу чи нейтралізації технічних пристроїв, встановлених для захисту комп'ютерних програм чи інших творів, надання без дозволу незаконного доступу до певних послуг, незаконне надання інформації щодо можливості такого доступу (ст. 270, ст. 286 КК Королівства Іспанія); завдання шкоди технічному засобу, по-

слаблення захисту об'єкта права інтелектуальної власності шляхом розкодування, розшифровки чи будь-якого іншого втручання; виготовлення, імпорт технічного обладнання, приладів, механізмів для таких цілей, надання послуг з цією метою (статті L. 335-3-2, L. 335-4-2 Кодексу про інтелектуальну власність Французької Республіки); виготовлення, придбання, використання, зберігання, продаж, передача технічних засобів для усунення засобів захисту об'єкта права інтелектуальної власності (ст. 281 КК Естонії); усунення технічних засобів охорони авторських чи суміжних прав, виготовлення, ввезення, вивезення, зберігання, перевезення чи розповсюдження приладів, які дозволяють усунути ці технічні засоби (ст. 194 КК Литовської Республіки); знищення, пошкодження, приведення у неробочий стан відповідних приладів (ст. 351 та ст. 352 КК Нідерландів); виробництво, імпорт, публічна пропозиція, продаж, введення в обіг в інший спосіб, здача в прокат, надання в користування, рекламування чи володіння з метою отримання прибутку пристроями, механізмами, приладами, продуктами чи компонентами, що робить доступним обхід технічних засобів захисту об'єкта або має на меті дозволити чи полегшити обхід технічних засобів захисту, що має наслідком видалення чи зміну електронної інформації щодо режиму авторського права і суміжних прав; виробництво, імпорт, публічна пропозиція, продаж або введення в обіг в інший спосіб, передача, трансляція, дії, що роблять доступним для зорового чи слухового сприйняття твір або інші охоронювані об'єкти, інформація про режим прав на які була видалена чи змінена (ст. 39-с, ст. 69-а Федерального закону Швейцарії про авторське право і суміжні права);

5) посягання на об'єкти права інтелектуальної власності, що розцінюються як крадіжки об'єктів права власності (Великобританія);

6) діяння, що посягають на об'єкти, які не підлягають правовій охороні у більшості країн світу (наприклад, вирази фольклору) (ст. 165-2 КК Азербайджанської Республіки);

7) діяння, пов'язані із перешкоджанням реалізації законних прав суб'єкта права інтелектуальної власності. Такими діяннями є перешкоджання вільному розповсюдженню книги або газети (ст. 161 КК Аргентинської Республіки);

8) діяння, що полягають в обмеженні прав суб'єкта права інтелектуальної власності на отримання винагороди (ухилення від сплати винагороди (ст. 279 КК Естонії));

9) діяння, які полягають у спричиненні фізичних змін об'єктам права інтелектуальної власності (знищення, руйнування, пошкодження, понівечення, незворотні зміни (ст. 162-100, ст. 163-101 КК Туніської Республіки, статті 183 та 184 КК Аргентинської Республіки), руй-

нування, повалення, спотворення чи псування (ст. ст. 526 КК Королівства Бельгія), знищення чи зміна якого-небудь елемента інформації (статті L. 335-3-2, L. 335-4-2 Кодексу про інтелектуальну власність Французької Республіки), інсталяція, модифікація, видалення або знищення (ст. 319 КК Болгарії).

Література

1. Волинець Р.А. Кримінально-правова охорона фондового ринку: сучасний стан та перспективи вдосконалення : монографія. Київ : ВД «Дакор», 2018. 452 с.

2. Крылова К.Н. Уголовно-правовая охрана результатов интеллектуальной деятельности в Российской Федерации, Франции и Швейцарии (сравнительно-правовое исследование) : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» ; Московский государственный университет имени М.В. Ломоносова. Москва, 2014. 177 с.

3. Нерсисян А.С. Кримінально-правова охорона прав інтелектуальної власності : монографія. Хмельницький : Вид-во Хмельницького університету управління та права, 2010. 192 с.

4. Носік Ю.В. Права на комерційну таємницю в Україні : монографія. Київ : КНТ, 2007. 240 с.

5. Радутний О.Е. Кримінальна відповідальність за незаконне збирання, використання та розголошення відомостей, що становлять комерційну або банківську таємницю : монографія. Харків : «Ксілон», 2008. 202 с.

6. Станіч В.С. Кримінальний кодекс Азербайджанської Республіки, Кримінальний кодекс Республіки Казахстан / за ред. В.Л. Менчинського ; переклад українською Т.В. Руденко. Київ : ОВК, 2016. 490 с.

7. Станіч В.С. Кримінальний кодекс Королівства Іспанія / за ред. В.Л. Менчинського ; переклад українською О.В. Лішевської. Київ : ОВК, 2017. 284 с.

8. Станіч В.С. Кримінальний кодекс Республіки Білорусь, Кримінальний кодекс Республіки Молдова / за ред. В.Л. Менчинського ; переклад українською Т.В. Руденко. Київ : ОВК, 2016. 462 с.

9. Станіч В.С. Кримінальний кодекс Туніської Республіки / за ред. В.Л. Менчинського ; переклад українською К.І. Мазуренко. Київ : ОВК, 2019. 104 с.

10. Уголовный кодекс Аргентины / науч. редактирование и вступительная статья докт. юрид. наук, профессора Ю.В. Голика ; перевод с испанского Л.Д. Ройзенгурта. Санкт-Петербург : Изд-во «Юридический центр Пресс», 2003. 240 с.

11. Уголовный кодекс Бельгии / науч. ред. и предисловие канд. юрид. наук, доц. Н.И. Мацнева ; перевод с фр. канд. юрид. наук Г.И. Мачковского. Санкт-Петербург : Изд-во «Юридический центр Пресс», 2004. 561 с.

12. Уголовный кодекс Голландии / науч. ред. докт. юрид. наук, заслуженный деятель науки РФ, проф. Б.В. Волженкин ; пер. с англ. И.В. Мироновой. 2-е изд. Санкт-Петербург : Издательство «Юридический центр Пресс», 2001. 510 с.

13. Уголовный кодекс Литовской Республики / науч. ред. докт. юрид. наук, проф. В. Павилониса ; предисл. канд. юрид. наук, доц. Н.И. Мацнева ; вступ. статья докт. юрид. наук, проф. В. Павилониса, докт. юрид. наук, доц. Абрамвичюса, докт. юрид. наук, доц. А. Дракшене ; пер. с лит. канд. филол. наук, доц. В.П. Казанскене. Санкт-Петербург : Изд-во «Юридический центр Пресс», 2003. 470 с.

14. Уголовный кодекс Республики Сан-Марино / научное редактирование, вступительная статья вице-президента Восточно-Европейского отделения Международной академии наук Республики Сан-Марино, профессора Московского института МВД РФ, докт. юрид. наук С.В. Максимова ; перевод с итальянского В.Г. Максимова. Санкт-Петербург : Издательство «Юридический центр Пресс», 2002. 253 с.

15. Уголовный кодекс Эстонской Республики / науч. ред. и перевод с эстонского В.В. Запечалова ; вступ. статья канд. юрид. наук доц. СПбГУ Н.И. Мацнева. Санкт-Петербург : Издательство «Юридический центр Пресс», 2001. 262 с.

16. Bulgaria Criminal Code 1968. URL: <https://www.legislationline.org/documents/section/criminal-codes/country/39/Bulgaria/show>.

17. Criminal Law. Text. Cases and materials / Fifth edition / Jonathan Herring. Oxford, United Kingdom : Oxford university press, 2012. 937 p. P. 508.

18. Strafgesetzbuch (StGB) Deutschland vom 15. Mai 1871. URL: https://www.gesetze-im-internet.de/stgb/_261.html.

Анотація

Коротюк О. В. Основні нетипові форми посягань на об'єкти права інтелектуальної власності за законодавством зарубіжних країн. – Стаття.

У статті проведено аналіз кримінально-правових положень зарубіжних країн, які відображають основні нетипові форми посягань на об'єкти права інтелектуальної власності. Автором визначено, що основні нетипові форми посягань на об'єкти права інтелектуальної власності визначені у кримінально-правових нормах, які передбачають відповідальність за: 1) діяння, пов'язані із підробленням і незаконним отриманням прав на об'єкт права інтелектуальної власності; 2) діяння, пов'язані із незаконним володінням об'єктом та ненаданням інформації щодо незаконно створеного об'єкта; 3) діяння, пов'язані із введенням в оману споживача щодо об'єкта права інтелектуальної власності; 4) діяння, пов'язані із незаконним наданням і отриманням доступу до об'єкта права інтелектуальної власності; 5) посягання на об'єкти права інтелектуальної власності, що розцінюються як крадіжки об'єктів права власності; 6) діяння, що посягають на об'єкти, які не підлягають правовій охороні у більшості країн світу; 7) діяння, пов'язані із перешкоджанням реалізації законних прав суб'єкта права інтелектуальної власності; 8) діяння, що полягають у обмеженні прав суб'єкта права інтелектуальної власності на отримання винагороди; 9) діяння, які полягають у спричиненні фізичних змін об'єктам права інтелектуальної власності (знищення, руйнування, пошкодження, понівечення). З'ясовано, що інтелектуальна, або нематеріальна, власність розглядається законодавцем Сполученого Королівства Великої Британії на Північній Ірландії як різновид права власності. Саме нематеріальна власність включає в себе патенти та авторські права. З огляду на це особа, яка здійснила присвоєння законного права іншої особи, підлягає кримінальній відповідальності за крадіжку права інтелектуальної власності. Водночас особа, яка порушує авторські права, не вчиняє крадіжки. Це пояснюється тим, що така особа не присвоює собі авторського права. Вона порушує авторське право. Отже, така особа зобов'язана відшкодувати усі збитки у межах цивільно-правового спору, але не може підлягати відповідальності за крадіжку.

Ключові слова: нетипові форми суспільно небезпечних посягань, об'єкт права інтелектуальної влас-

ності, кримінальна відповідальність, кримінальне законодавство, зарубіжне законодавство.

Summary

Korotiuk O. V. The main non-typical forms of infringements on the intellectual property according to the legislation of foreign countries. – Article.

The article analyzes the criminal law provisions of foreign countries, which reflect the main atypical forms of encroachment on objects of intellectual property rights. The author determines that the main atypical forms of encroachment on intellectual property objects are defined in the criminal law rules, which provide for liability for: 1) acts related to the forgery and illegal acquisition of rights to an intellectual property object; 2) actions related to illegal possession of the object and failure to provide information about the illegally created object; 3) acts related to misleading the consumer regarding the intellectual property object; 4) actions related to the illegal granting and access to the object of intellectual property; 5) encroachment on the objects of intellectual property, which is similarly regarded as theft of the property right; 6) acts

that encroach on objects that are not subject to legal protection in most countries of the world; 7) actions related to obstruction of the legal rights of the subject of intellectual property rights; 8) acts that limit the subject's rights to intellectual property rights to receive remuneration; 9) actions that cause the physical changes of objects of intellectual property rights (destruction, destruction, damage, mutilation). Intellectual or "intangible" property has been found to be considered a kind of property right by the UK lawmaker in Northern Ireland. Intangible property itself includes patents and copyrights. In this regard, a person who has made the assignment of another person's legal right is criminally responsible for the theft of intellectual property rights. At the same time, the copyright infringer does not commit the theft. This is because such a person does not assert copyright; it infringes copyright. Thus, such a person is obliged to make good any damage in the course of a civil dispute, but cannot be held liable for theft.

Key words: atypical forms of socially dangerous encroachments, object of intellectual property rights, criminal liability, criminal legislation, foreign legislation.